

1. No sembla el principi d'una gran, grandíssima aventura, realment

Quan la gent es desperta, normalment té ganes d'anar a fer pipí, de beure aigua o de prendre un suc de taronja. En Leo, aquell matí, es va despertar amb unes ganes increïbles de llegir un llibre. Llegir per llegir. Sense més ni més. Sense haver de perseguir un mico que es creu que és el Quixot. Sense estar obligat a amagar un dels últims vampirs. Llegir sense ser perseguit per una malvada organització secreta. Llegir sense haver de fer res més que llegir. Era possible? Existia cap llibre que no fos tan perillós com els que havia llegit amb el Club dels Caníbals? Qui podria ajudar-lo? Qui li'n recomanaria cap? Qui!

Bé, aquest *qui* era fàcil de trobar; estava dormint al llit del costat, com un soc pelut. Aquest *qui* era un ximpanzé disfressat d'estudiant d'intercanvi escocès que bevia roibos i portava un elegant bombí. Aquest *qui* també era un dels millors amics d'en Leo, malgrat que ronqués una mica.

—Em sents? Desperta. Vull preguntar-te una cosa.

Silenci. Uns quants roncs. Més silenci. En Leo va insistir:

—Vinga, vull preguntar-te una cosa molt important. Els ximpanzés no dormen tant. Aquests són els peresosos, ho vaig veure en un documental. Ei! Em sents? D'acord, si no em sents, m'hauré de posar a cantar. Cantaré una d'aquestes cançons que es canten per despertar els bebès, els bebès peresosos. Ha, ha, ha! Ets un bebè peresós?

En Leo va pensar que amb aquesta broma tan graciosa que se li acabava d'acudir l'Octavi no tindria més remei que riure i despertar-se de molt bon humor. No va ser així. No va moure ni una pestanya, com si en lloc d'un ximpanzé superintel·ligent capaç de parlar més de cent quaranta idiomes, fos un peluix enorme, lleig ajagut al llit.

—Et donaré l'última oportunitat. No? Un, dos, dos i mig, dos i mig i una miqueta més. D'acord, tu ho has volgut. Som-hi!

En Leo va inflar els pulmons com qui acaba de tornar de les profunditats marines i necessita aire. Després, va començar a cantar de la forma més horrible que va poder. Era una veu molt cridanera, com l'aire que s'escapa d'un globus molt inflat.

—*Bon dia, el sol està brillant. Bon dia, et desperto jo cantant. Bon dia, dormilec. Bon dia, et desperto jo amb aquest concert.*

—D'acord, d'acord! Para! Quin horror, quina manera tan desagradable de començar el dia!

L'Octavi es va asseure al llit tapant-se les orelles amb les mans i mirant en Leo amb els ulls somnolents. En Leo es va arronsar d'espatlles i va dir que havia estat ell qui l'havia obligat a cantar.

—Avui plourà i molt —va protestar l'Octavi.

—Què dius?! Fa un sol preciós. Fixa't en la suavitat amb què entren els raigs per la finestra i com il·luminen el nostre despertar. Ai, tio, crec que em sortirà una altra cançó per la boca. Ai, que em ve!

Per sort, l'Octavi va impedir que en Leo comencés a cantar un altre cop.

—Quiet! Seu! No continuïs!

En Leo li'n va fer cas i tots dos es van quedar davant per davant, cada un al seu llit. Per un moment era com si estiguessin baixant riu avall, parlant tranquil·lament de les seves aventures mentre eren damunt de dos raís.

—Vejam, digue'm, què és això tan important que has de dir-me?

—No sé com començar... Deixa'm pensar... —En Leo volia fer-se l'interessant i, de passada, molestar una mica més l'Octavi.

—Digue-m'ho i prou, com es diuen les coses un disabte quan encara no són ni les vuit. Exactament quan són les set i quaranta-tres minuts del matí. —L'Octavi havia

mirat el despertador i encara li van venir més son i més mal humor.

—D'acord, doncs t'ho dic: vull llegir un llibre.

Si abans l'Octavi semblava un peluix tirat al llit, ara havia quedat convertit en una estàtua. Sense pestanyejar, sense moure un sol pèl... i en un ximpanzé això són *molts* pèls.

—No em miris així. —En Leo volia que el seu amic l'entengués, però començava a pensar que no ho aconseguiria—. Ho dic de debò. M'agradaria llegir un llibre que no sigui perillós. Llegir com llegeix la gent normal.

En Leo va continuar explicant que volia una cosa senzilla, alguna cosa per passar-s'ho bé, alguna cosa per poder comentar i prou. Fins i tot, li agradaria llegir un llibre i, després, veure'n la pel·lícula i així poder dir allò de «Em va agradar molt més el llibre». Coses així.

—Com que tu ets un mico llest, he pensat que em podries ajudar. A mi no se m'acut un títol que pugui agradar-me.

L'Octavi va deixar de ser una estàtua, va mig aclucar els ulls i es va llepar els llavis, com si tingués la resposta a la punta de la llengua. Al final, molt seriós i alçant les celles, va dir:

—Em temo que aquest llibre no existeix. D'una manera o altra, tots els llibres són perillosos, aquesta és la seva gràcia. Si no són perillosos, tampoc no val la pena llegir-los.

A en Leo el va sorprendre que l'Octavi li donés una resposta tan profunda.

—I si pot ser curtet, millor. És que m'han vingut ganes de llegir, sí, però ja saps que no m'agraden aquests totxos que et poden trencar el peu si et cauen a sobre.

L'Octavi es va quedar mirant en Leo i va preferir continuar parlant, com si no hagués sentit res:

—Et repeteixo que no hi ha llibres que no siguin perillosos. Però, bé, entenc el que em vols dir. Hi pensaré. Però el que també pots fer és deixar de buscar. De vegades els llibres ens troben a nosaltres, i no pas al revés. De vegades, són ells els que ens trien. Tots els llibres són una aventura. És veritat, no cal que et persegueixi cap organització secreta perquè siguin una gran, grandíssima aventura. De vegades, l'aventura més gran és deixar que arribin a nosaltres.

I amb aquesta frase, que l'Octavi va dir com qui llança monedes al vent, es va acabar la conversa. En Leo no va quedar gaire satisfet i va murmurar:

—Doncs no sembla el principi d'una gran, grandíssima aventura, realment.

L'Octavi, que ja no volia parlar més del tema, només va dir que anava a prendre una dutxa, una llarga dutxa de dissabte al matí, molt de bon matí.